

VIITORUL ROL

MIRCEA DIACONU

Mircea Diaconu a absolvit Institutul de teatru „I.L. Caragiale” în 1971, clasa prof. Sanda Manu, și a debutat pe scena Teatrului de Comedie, în dublul rol Castor-Pollux din piesa lui Dumitru Solomon, *Fata Morgana*. (Coincidență: după zece ani de la debut, viitorul său rol va fi tot într-o piesă de Dumitru Solomon, și anume, rolul titular din *Diogene ciinele*, apărută în revista „Teatru” Nr. 7/1973.) Numele actorului Mircea Diaconu poate fi deseori întilnit pe afișele Teatrului „Bulandra”, și pe genericele filmelor românești. Rolurile pe care le-a interpretat în teatru nu sînt multe, dar sînt vii în memoria spectatorilor: Ottavio (*Mincinosul*, de Goldoni), Brînzovenescu (*O scrisoare pierdută*), Iordache (*D’ale carnavalului*), travestiul Efimița (*Conu’ Leonida față cu reacțiunea*) de I.L. Caragiale; Sir Andrew (*A 12-a noapte*), Trinculo (*Furtuna*) de Shakespeare; Filip al II-lea (*Elisabeta I*, de Paul Foster); Paiastrio (*Militarul fanfaron*, de Plaut);

Pinzaru (*Răceala*, de Marin Sorescu); Preotul (*Voluptatea onoarei*, de Pirandello); Ulă (*Mormintul călărețului avar*, de D.R. Popescu) etc.

Frapcăză, în modul său de a aborda rolul, tendința de a descoperi și a scoate la iveală ceea ce s-ar putea numi „reversul”: comicul, în dramatic, sau, după caz, dramaticul în comic, impulsul spontan de a contrazice clișeu de interpretare. De unde, originalitatea — dar și, cîteodată, erorile — interpretărilor sale.

„Diogene al lui Dumitru Solomon poate fi, într-un anume înțeles, oricare dintre noi, mai ales în anii tinereții, cînd încă nu ne-am fixat în concepții și sisteme, cînd căutăm o formă de libertate corespunzătoare marilor noastre neliniști, cînd vrem să depășim, cu orice preț, conștiința propriei noastre fragilități. Piesa nu e numai un exercițiu de inteligență, cum ar părea la prima vedere, ci un text minunat, captivant, care atinge intensități dramatice; replica are savoare, și stîrncește interesul publicului. Tocmai din această pricină, rolul pune probleme serioase de interpretare, pentru că, ori cînd, te poate fura dialogul spumos, și riști să pierzi firul ideii.

Tipologic, personajul Diogene nu e singular. În mintea mea, e frate cu isteții din teatrul medieval, dar — prin lipsa de rezultat a încercării sale — și rudă cu Sisif; în fiecare clipă, se află între parabolă și realitate. Din punctul meu de vedere, actoricesc, ar fi banal să relievez, în interpretare, numai ascuțimea minții lui; am să încerc ca, în clipa cînd se conturează una dintre trăsăturile lui caracteristice, s-o dezvolt pe cealaltă. Probabil că sfîrșitul acestei curse va fi nu o resemnare în fața neputinței de a ne împlini visurile, ci o veselă și liniștită înțelegere.

În spectacolul nostru (regia — Sanda Manu (totul este împins la limită, culorile — tari, formele — grotești. Nu ambiționăm, prin aceasta, să obținem un „minut de adevăr”, ci să realizăm, o stare de luciditate și speranță, care ne stau bine, în orice clipă a vieții noastre“.

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Mircea M. Ionescu, gazetarul sportiv care, în ultima vreme, s-a făcut cunoscut și ca dramaturg, publicat de revista noastră și jucat de teatre, este prezent în librării cu volumul *Intilniri* care nu se uită. ● *Teatrul de Stat din Oradea*, secția română, a efectuat un turneu

la Debrețin (R. P. Ungară), cu spectacolele *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, în regia lui Alexandru Colpacci, și *Snoave* cu măști de Ion Lucian, în regia autorului. După cum relatează presa din țara vecină și prietenă, spectacolele s-au bucurat de un succes deosebit. ●

O valoroasă lucrare de tehnică teatrală, și anume *Exercițiile artei dramatice de Marietta Sadova, a apărut în îngrijirea lui Victor Parhon, sub egida Institutului de cercetări etnologice și dialectologice. Lucrarea poate fi extrem de utilă artiștilor amatori care vor să-și perfecțione-*

VIITORUL ROL

VLADIMIR JURĂSCU

După trei decenii de activitate teatrală, biografia artistică a lui Vladimir Jurăscu este dublată de un adevărat itinerar, pe harta scenelor țării: a debutat la Teatrul Național din Craiova, și a jucat la teatrele din Baia Mare, Petroșani, Oradea, Pitești, Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași, Teatrul Național din Cluj; de 12 ani, s-a stabilit la Teatrul Național din Timișoara. Talentul lui s-a manifestat în roluri dintre cele mai diferite, din dramaturgia originală și din cea universală. Actorul continuă să se formeze cu fiecare rol, evoluind pe un registru întins, de la dramă la comedie. Fișa creațiilor lui e deosebit de bogată. Amintim câteva dintre cele 130 de roluri: Moghilă (**Apus de soare**) și Luca Arbore (**Viforul**) de B. Șt. Delavrancea; Făt-Frumos și Zmeul Zmeilor (**Inșir-te, mărgărite**, de Victor Eftimiu); Mircea Aldea (**Gaițele**, de Al. Kirițescu); Cavalerul

(**Ondine**, de Giraudoux); Osvald (**Strigoii**), Solness (**Construcătorul Solness**) și Hjalmar Ekdal (**Rața sălbatică**) de Ibsen; Aleksei (**Tragedia optimistă**, de Vs. Vișnevski); Godun (**Ruptura**, de Boris Lavreniev); Sile (**Mobilă și durere**, de Teodor Mazilu); Bască (**Studiul osteologic...** de D.R. Popescu). „Oricând mi s-ar pune clasică întrebare: pe care l-am iubit mai mult?, așa da clasicul răspuns: toate au fost mari iubiri, totuși, Pietro Gralla din **Act vențian**, de Camil Petrescu, în regia minunatului om de teatru care a fost Marietta Sadova, mi-a fost cel mai drag” — mărturisește actorul.

În prezent, Vladimir Jurăscu repetă rolul Marchizul, din piesa **Velásquez** de A. Buero Vallejo. Regia, Ioan Ieremia.

„Cred că piesa **Velásquez** nu apare, în repertoriul Teatrului Național din Timișoara, în mod intimplător. Avem nevoie de o asemenea piesă, sau de altă operă de aceeași amploare. E firesc să dorim să prezentăm publicului toate genurile dramaturgiei universale, clasice și contemporane, și, în primul rând, piese de mare anvergură. **Velásquez** se înscrie într-un program, pe care teatrul nostru și l-a propus, și pe care sperăm, cu toții, să-l realizăm. Iată un obiectiv care ne stimulează.

Personajul la care lucrez, Marchizul, are o pondere importantă în piesa lui Vallejo; este un intrigant al secolului de aur spaniol, care cred că nu se deosebește prin nimic esențial de intriganții altor secole, mai puțin poleite. El organizează și declanșează mecanismul inchiuzitorial al curții lui Filip al IV-lea, urmărind, prin calomnii, discreditarea și chiar exterminarea pictorului Velásquez, artistul care comisese erezia de a-și revendica dreptul să creeze, așa cum îi dictează conștiința.

Un rol dificil, un caracter sinuos, plin de contradicții. Realizarea unui astfel de spectacol nu ar fi posibilă, fără contribuția neprecupețită a întregului colectiv, condus de regizorul Ioan Ieremia”.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“

ze tehnica vorbirii. ● Umblă zvonit că Laurențiu Ulici, prețitul critic literar, care, se știe, de la o vreme cochetează cu teatrul, va debuta ca regizor la Teatrul Tinerețului din Piatra Neamț, unde intenționează să monteze Muștele de Jean-Paul Sartre. ● Uneori, ac-

torii dau o „reprezentăție de adio”, când ies la pensie. Dar un tutungiu cum iese la pensie? Iată ce am citit, scris frumos, cu litere colorate, pe un mare carton alb, într-o tutungerie de pe Călea Văcărești: „Septembrie 1932 —septembrie 1981. Stimați și iubiți clienți! A venit

timpul despărțirii, după 49 de ani de serviciu în această unitate. Eu vă mulțumesc, vă doresc sănătate și vă las cu bine. Pensionarul nea Traian”. Ce frumos știu să îmbătrînescă unii oameni!

FAIMA